

РЕШЕНИЕ

№ 2609

гр. София, 18.04.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.03.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9507** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 73, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на Н. Г. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу заповед за задържане на лице № 2693 / 16. 09. 2015 г. на полицейския орган при 01 РУ – СДВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила, тъй като посоченото фактическо основание не съответства на действителността. Излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради противоречието и с материалния закон, тъй като не било посочено какво престъпление е извършено. Твърди, че не е налице хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Моли съда да отмени оспореният акт.

Ответната страна – полицейски орган при 07 РУ - СДВР, чрез писмени бележки на процесуалния си представител (стр. 53) моли да се отхвърли подадената жалба.

Административен съд София - град, I отделение, 5-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед за задържане рег. № 2693 / 16. 09. 2015 г., издадена от полицейски орган при 01 РУ – СДВР, е заповядано задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя Н. Г. К., на основание чл. 72, ал.1, т.

1 от ЗМВР.

В заповедта е посочено, като фактическо и правно основание за задържането на лицето – „чл. 325, ал. 2”.

Оспорената в настоящото производство заповед за задържане рег. № 2693 / 16. 09. 2015 г., е връчена на жалбоподателя на 16. 09. 2015 г., видно от положения подпис върху заповедта, а жалбата до Административен съд София – град, е подадена на 17. 09. 2015 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, е подадена в срок, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

При извършената проверка съдът констатира, че оспорената Заповед за задържане рег. № 2693 / 16. 09. 2015 г. е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които водят до нейната незаконосъобразност.

Видно от приложената по делото заповед за задържане (стр. 5 която е изпратена от административния орган, тъй като има заверено за вярно с оригинала) в нея самата заповед за задържане е посочена само под номер 2693 от 16. 09. 2015 г., посочени са двете имена на полицейския орган – И. Ф., липсва фактическо описание на основанието за задържането, въпреки че излиза по-скоро като нечетливо, а само се сочи чл. 325, ал. 2, без нормативния акт от който е тази разпоредба, а като правно основание се сочи чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Посочени са също така трите имена на задържаното лице, неговото ЕГН и адреса му в С..

В тази връзка, с разпореждането за насрочване на делото е изискано четливо копие от заповедта за задържане, като такова е представено от страна на СДВР (стр. 22), като така представеното ново копие изцяло съответства на вече представеното.

В същото време, по делото са изискани и съответно представени копие от материали по досъдебно производство № 2515 /2015 по описа на 01 РУ-СДВР, пр. пр. № 37994 / 2015 г. по описа на СРП, като е представено второ копие от същата заповед за задържане (стр. 95), в която рег. номер вече е 2253з-2693 / 16. 09. 2015 г., изписаните са трите имена на полицейския орган – И. Г. Ф., а като фактическо основание се сочи: „което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба”. В този екземпляр на заповедта не се сочи като фактическо основание: „чл. 325, ал. 2” и също така освен трите имена на лицето, неговото ЕГН и адреса му в С., се сочи, че е роден в [населено място]. По делото е представено също така от страна на жалбоподателя, копие от неговия екземпляр на заповедта за задържане (стр. 122), който обаче напълно съответства на този от досъдебното производство.

Наличието на два броя заповеди за задържане, въпреки еднакъв им регистрационен номер (и в част от него има разминаване), в които има разминаване в текста и във фактическото основание за задържането, сочи за съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ.

Видно е, че в екземпляра представен от административния орган се сочи, като фактическо основание „чл. 325, ал. 2”, без да се сочи нормативния акт. Ако се приеме, че това е разпоредбата на чл. 325, ал. 2 от НК, която предвижда квалифициран състав

на хулиганството, то в такъв случай обаче би следвало да се посочи, като правно основание за задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, която предвижда задържане на лице, за което има данни че е извършило престъпление. Вместо това в заповедта се сочи, чл. 72, ал. 1, т. 2, което обаче съответства на фактическото основание в екземпляра на заповедта представен от жалбоподателя.

От друга страна, съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР в заповедта за задържане се посочва фактическото и правно основание за задържането на лицето. Така посочените фактически основания в оспорената заповед (и в двата варианта) просто повтарят законовия текст, но липсва описание на деянието довело полицейския орган до вземането на решение за задържането на лицето.

Не е посочено какво е било предупреждението и съответно по какъв начин лицето пречи на органа да изпълни задълженията си, а в другия вариант на заповедта не се сочи какви са хулиганските действия, още повече покриващи квалифицирания състав, които са извършени от лицето и които налага неговото задържане.

Доколкото обаче издадената заповед за задържане сериозно ограничава правата на задържаното лице, следва предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление или че пречи на полицейския орган, следва да са налице към момента на задържането, а не такива данни да се събират след издаването на акта и съответно задържането на лицето.

Освен това, по делото не се доказва, че Н. К. е пречил на полицейския орган или че е извършил хулигански прояви.

Видно от материалите по делото Н. К. е имал разрешение от Столична община за провеждането на легитимни протести пред Народното събрание. Действително на датата на която К. е задържан не е посочено, че е имал разрешен протест, но видно от приложеното (стр. 36) отворено писмо до депутати от Народното събрание, К. е изразил своята гражданска позиция по повод войната по пътищата и нерегламентираното купуване на шофьорски книжки. Тази му негова позиция същия е изявил и в приложените публикации в медиите, като заявеният протест се потвърждава и от показанията на свидетеля Д., който сочи, че действията на К. са израз на неговата граждански протест.

Видно и от приложените копия на решения на СРС и СГС и прокурорски постановления, по повод други протести на К. по същия повод, жалбоподателят отново е бил задържан от органите на полицията, като са му били повдигнати обвинения за хулигански действия по Указа за борба с дребното хулиганство, но К. неизменно е признат за невиновен по така повдигнатите обвинения.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че в настоящото производство не бяха представени каквито и да е доказателства за съществуването на фактическото основание за задържане на жалбоподателя, както и за изпълнението на законовите предпоставки за задържане на лице по реда на чл. 72, ал. 1 ЗМВР и оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора ще следва ответника, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски, каквото искане е своевременно направено. Съобразно приложения (стр. 123) списък се претендират разноски в размер

на 10 лв. държавна такса и 650 лв. адвокатско възнаграждение по договор (стр. 124) за правна помощ. Съдът макар и да намира, че така посоченото адвокатско възнаграждение не съответства на фактическата и правна сложност на делото, поради липсата на направено възражение за прекомерност, не може да го намали. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Г. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], заповед за задържане на лице № 2693/16. 09. 2015 г. на полицейския орган при 01 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – С., [улица], да заплати на Н. Г. К. от [населено място], кв. Б., [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], направените по делото разноси в размер на 660 (шестстотин и шестдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: